

LA NOCHE ESTÁ MARCHÁNDOSE YA

1838

Ezequiel Salinas / Ramiro Sonzini, 2025

ESTREA EN NUMAX: 09.10.2026 | V.O.

Pelu é un home que pasa dos trinta e sobrevive malamente co seu soldo de proxeccionista nun cineclub municipal. Tras perder o seu traballo, acepta quedar como sereno nocturno e remata vivindo en segredo dentro do cine acompañado polas películas que revisa cada noite. A medida que se sente máis cómodo no seu novo fogar, empeza a facer unha pequena comunidade aló, formada por un grupo de arrombacoche e Vale, unha excompañeira á que lle permite gravar vídeos para a súa canle de OnlyFans na sala de proxección. A precaria condición económica na que viven tamén é parte dunha crise xeralizada, que ameaza con pechar o cine.

«Unha fábula humanista sobre a solidariedade, a arte e a resistencia fronte a crise»
Diego Lerer, MICROPSIACINE

Ano: 2025
Duración: 105 minutos
Idioma orixinal: Español
Dirección: Ezequiel Salinas, Ramiro Sonzini
Guión: Ezequiel Salinas, Ramiro Sonzini
Elenco: Octavio Bertone, Juana Oviedo, Rodrigo Fierro, Martín Emilio Campos, Fabián Costa, Lionel Castelli, Martín Álvarez
Montaxe: Ezequiel Salinas, Ramiro Sonzini
Son: Atilio Sanchez
Música: Francisco Albarracín
Fotografía: Ezequiel Salinas, Ramiro Sonzini
Produtora: Gong Cine, Punto de Fuga Cine, La Bruja Roja (Arxentina)

PREMIOS E FESTIVALS
SEMINCI 2025 (Mellor dirección), Valdivia 2025 (Premio especial do xurado), DocLisboa 2025 (Mellor filme internacional), Jeonju 2025 (Mellor filme internacional)

Entrevista con Ramiro Sonzini e Ezequiel Salinas: «A cinefilia en Córdoba sempre estivo vinculada ao feito de compartir»

Por Yago de Torres

A película nace dun espazo real, o Cine-Club Municipal Hugo del Carril. Como foi o proceso de converter un lugar tan cargado de significado privado e colectivo no protagonista da película? ES: O cineclub, que cumpre agora vinte e cinco anos, é un espazo simbólico dunha longa tradición na cidade de Córdoba. Rami traballaba nun cineclub chamado Cinéfilo que consistía na parte traseira dun negocio de polos á grella propiedade de Rosendo Ruiz, cineasta da cidade. Eu traballaba noutro cineclub, Quimera, de carácter nómade. A cousa ao redor dos cineclubs termina de cristalizarse coa apertura do cineclub municipal. Trátase dun espazo de referencia co que mantemos unha relación afectiva. Aí vimos as primeiras películas, debatemos e escribimos as primeiras críticas, comezamos a facer cinema.

A pesar das limitacións en canto á produción, Córdoba acumula moito pensamento cinematográfico e de aí xorde unha nova forma de facer no cine cordobés contemporáneo. Senten que a película dialoga conscientemente con esa liñaxe? RS: Somos conscientes de que formamos parte desa escena cinéfila da cal a Universidade, pública e gratuíta, é tamén un pilar fundamental. A carreira de cinema congrega moitos estudantes que tiveron a virtude de desenvolver unha certa cinefilia, os técnicos estudaron cinema alén do oficio particular. Nós somos vítimas, no bo sentido, desa escena. Formámonos coa firme convicción de que fomentar o coñecemento é unha fonte de pracer.

A catástrofe económica é motor dos sucesos e a precariedade laboral de Pelu enmarca a película nun contexto económico e político particular para abrir unha capa de denuncia. Como foi o voso traballo en canto á procura tonal para evitar o panfletario e abrir un ton cálido? ES: Desde o momento no que decidimos que a película estaría atravesada polo presente e o goberno de Milei, soubemos que non podíamos caer nun ton autovitimizante e tráxico respecto a todo o que se perde. Buscábamos unha dimensión de goce profundo, non vinculado unicamente en relación á comedia senón ao feito de pasar un intre agradable compartindo escenas e espazos cos personaxes.

RS: Cando chocas de fronte cunha crise violenta da cal es vítima directa ou indirecta, preguntaste que é o que nunca poderías perder e as respostas (o traballo, a casa) bordean os límites da dignidade. Pero cando pensamos en facer unha película, non pensamos niso, o xesto cinematográfico relaciónase co que as películas nos deron a nós. Para nós as películas son algo tan increíble como para querer dedicarlles a nosa vida e queriamos devolver o que nos deran. Iso ten que ver con xogar coa posta en escena, non con facer unha película testemuñal. Para min é unha cuestión política, o que un non quere perder nunha situación na que goberna a ultra dereita e quere acabar co financiamento do cine, non é a dignidade mínima, senón defender un modo de vida pracenteiro e virtuoso. O ton está relacionado con esa defensa do pracer.

Ao redor do protagonista ármase unha comunidade de descartados. Que significa para vós o acto de compartir fronte ao individualismo? ES: Existe un transvasamento desde a cinefilia en canto a como representar os vínculos na película, unha cinefilia que en Córdoba sempre estivo vinculada ao compartir. Intercambiar películas descargadas foi un proceso fundamental para descubrir o cine. Puidemos revisar as películas de Renoir en tanto a como se vinculan os personaxes: constrúen sempre unha comunidade a través das diferenzas e tamén por todo o que as congrega.